Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 11

SAUSIS – VASARIS

2011

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek šis aplinkraštis kainuoja. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie jam padėtų plėsti Jėzaus karalystę įvairiausiais būdais: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Tai, kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, priklauso nuo kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai,

Jau pirmąją dieną po mūsų Viešpaties Gimimo Bažnyčia mini šv. Steponą, pirmąjį kankinį, o 28 dieną yra šv. Nekaltųjų Vaikelių, kurie buvo Erodo įsakymu nužudyti dėl Išganytojo, šventė.

Tuo Bažnyčia parodo, kad egzistuoja priešiškumas tarp šviesos ir tamsybės, kuris atsirado padarius pirmąją nuodėmę rojuje ir kuris buvo patvirtintas Dievo: „Aš sukelsiu priešiškumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; jis kirs tau per galvą, o tu kirsi jam į kulną" (Pr 3, 15). Šiame priešiškume ir mes dalyvaujame taip realiai, kad šv. Augustinas krikščioniškąjį gyvenimą vadina „karine prievole".

Šėtonas, kuris yra piktas, neapkenčia Dievo, kuris yra geras, todėl kiekvienas krikščionis turi neapkęsti Šėtono darbų ir nuodėmės. Kadangi Kristus mistiniu būdu tęsia savo žemiškąjį gyvenimą Bažnyčioje, kuri yra mistinis Jo kūnas, o mes esame to kūno nariai, todėl kartu su Bažnyčia turime patirti tokį pat persekiojimą, kokį patyrė Kristus. Taip pat Bažnyčia dalyvauja Kristaus, atėjusio išganymo darbu išplėšti pasaulio iš velnio ir nešti šviesos į tamsybę, darbe. Žodžiai „krikščionybė" ir „krikščionis" reiškia čia ir dabar tebegyvenantį Kristų. Kas tą supranta, tam atsiveria visiškai naujas požiūris į gyvenimą. Iš tokio supratimo kyla dvasia, jėga, įkvėpimas paaukoti savo gyvenimą iki mirties Kristui. Ir atvirkščiai. Nesuprantant tikėjimo esmės ir matant jame tik taisykles, belieka gyventi dėl valgio, pramogų arba turto ir toks gyvenimas kelia pasibjaurėjimą.

Liūdna, kad dauguma krikščionių apie tai nebemąsto arba to visai nebežino. Tikėjimas jiems atrodo kaip

kažkokia moralinė sistema su tam tikrais papročiais, kuriuos mes galime pakeisti atsižvelgdami į žmonių nuomonę arba laiko dvasią[1]*. Tiesa nebesvarbi. Todėl jiems nerūpi, kad aplinkui triumfuoja nuodėmės tamsybė, kad teisė ir įstatymai naudojami paslėpti nusikaltimams ir liberalizmo vardu visas šalis atiduoti bedievystei. Liberalizmas melui suteikia tas pačias teises kaip tiesai, nuodėmei kaip dorybei, velniui kaip Dievui*[2]*. Jis paverčia krikščionybę baisia karikatūra. Tokia krikščionybė yra silpna ir mieganti, pasiruošusi išduoti savo Atpirkėją, kai gyvenimo patogumai, daugumos nuomonė arba, trumpai tariant, pasaulio kunigaikštis (apie kurį šv. Jonas kalbėjo Evangelijos 14 skyriuje 30 eilutėje) to reikalauja.*

Nereikia stebėtis, kad tikroji Bažnyčia yra persekiojama. Jos persekiojimas yra jos tikrumo ženklas. Jis yra ir išorinis[3]*, ir vidinis. Ypač per paskutiniuosius 300 metų mes matome masonerijos pastangas ją sugriauti, skverbiantis į Bažnyčią ir liberalizmo dvasioje atliekant išorinę pasaulietišką pertvarką*[4]*. Masonerija sugebėjo į teologiją įvesti filosofišką subjektyvizmą ir iš tikėjimo padaryti kažką, kas priklauso nuo kiekvieno žmogaus jausmo. Įvesdama klaidingą ekumenizmą*[5]*, ji paneigė galimybę pažinti tiesą ir Bažnyčios būtinumą išganymui. Kadangi tradicinė liturgija nesuderinama su ekumenizmu ir iš jos, kaip iš Bažnyčios širdies, į kiekvieną narį ateina šviesa ir*

---

[1] Apie tokį klaidingą tikėjimo supratimą galėtumėme sakyti, ką sakė šv. Paulius apie Mozės įstatymą: „Atėjus įsakymui, atgijo ir nuodėmė, o aš numiriau; taip man paaiškėjo, kad įsakymas, skirtas gyvenimui, nuvedė mane į mirtį. Įsakymo paskatinta nuodėmė mane suvedžiojo ir juo mane nužudė“ (Rom 7, 9–11).

[2] Žr. Knygų serija „Bažnyčios mokymas“, antra knyga, *„Bažnyčia ir liberalizmas“.*

[3] Žr. Aplinkraštis nr. 11, p. 5, *„Laiską apie persekiojimą Irake“.*

[4] Žr. Aplinkraštis nr. 11, p. 9, *„Alta Vendita Ilgalaikė instrukcija“.*

[5] Žr. Knygų serija „Bažnyčios mokymas“, pirma knyga, *„Apie Bažnyčia“.*

jėga, todėl reikėjo įvesti naują liturgiją, kuri suklaidina tikėjimą ir pastato žmogų į Dievo vietą[1]*. Taip Bažnyčia neteko daug Dievo malonių.*

Kiekvienas iš mūsų stovi šitame kovos lauke. Kas nenori prarasti tikėjimo, tas turi pats kovoti, kaip dvasios ginklus naudodamas maldą, sakramentus ir asmenines studijas.

Mes turime kreiptis į Mariją ir Ją rinktis Globėja ir Karaliene. Ji yra ta rojuje pažadėta moteris ir, kaip Bažnyčia sako, Pergalėtoja visose Dievo kovose. Jai reikia dovanoti savo širdies meilę, Jai pasiaukoti tarnystėje. Mes negalime sekti savo sužeistos prigimties polinkiais, bet turime leisti Jai mums vadovauti. Marija turėjo tvirtą tikėjimą, kuriam buvo ištikima. Todėl Ji negali sutarti su velniu ir nieko nedarydama žiūrėti, kaip jis stumia sielas į pražūtį. Marija renka savo būrį, kuris, nors ir mažas, bet yra daug stipresnis už pragaro kariuomenes.

Jūsų Kristuje

kun. Josef Persie

Krikščionių persekiojimas Irake

Vienuolės pasakoja apie krikščionių žudynes Bagdade spalio 31 dieną. Elektroniniu paštu gautas vienuolių laiškas iš Bagdado „Islamo išpažinėjų neapykanta ir katalikų kankinystė“. Laiškas

[1] Žr. Aplinkraštis nr. 4, p. 9 *„Nuo Liuterio Mišių tvarkos į naująją Mišių tvarką“*, ir Aplinkraštis nr. 11, p. 14, *„Interviu su mons. Domeniku Bartolučiu“*.

adresuotas visiems pasaulio krikščionims. Štai jis visas, koks buvo parašytas (be ortografinių pataisymų ar akcentų).

Brangūs visi mūsų broliai ir seserys,

Laiško pradžioje dėkojame už visas jūsų bendrystės ir solidarumo žinias, kurias gavome. Šiuo metu pasaulyje yra daug gamtos katastrofų, nusinešančių daug daugiau aukų nei pas mus, bet tų mirčių priežastis nėra neapykanta ir tai didžiulis skirtumas.

Mūsų bažnyčia yra įpratusi prie kietų smūgių, bet tai yra pirmasis toks stiprus ir žiaurus smūgis ir ypač kad pirmą kartą tai įvyko bažnyčios viduje; paprastai bombos sprogdavo bažnyčių kieme.

Išganymo Dievo Motinos (Notre Dame du Salut) bažnyčia yra viena iš trijų Bagdado katalikų sirų bažnyčių; dauguma žmonių, lankančių šią bažnyčią, yra sirų apeigų krikščionys, kilę iš Mossoul arba trijų sirų krikščionių kaimų, esančių netoli Mossoul: iš Qaraqosh yra kilusios mūsų Virgin Hanan ir Rajah Nour, iš Bartolla ir Bashiqa kilo Mariam Farah. Ačiū Dievui, niekas iš jų artimų giminių nebuvo nužudytas, nei sunkiai sužeistas.

Bažnyčia buvo užpulta sekmadienį, spalio 31 dieną, po vidurdienio, tuoj po šventąsias Mišias aukojusio tėvo Tha'er pamokslo. Tėvas Wasim, kuris yra pusseserės Lamia sūnus, klausė išpažinčių bažnyčios gale prie įėjimo, tėvas Raphael buvo presbiterijoje. Užpuolikai buvo labai jauni žmonės (14–15 metų), apsiginklavę automatais, granatomis ir apsijuosę sprogstamaisiais diržais. Jie iš karto atidengė ugnį ir užmušė tėvą Wasim, kuris bandė uždaryti bažnyčios duris; paskui šaudė bet kur, įsakę žmonėms pulti ant žemės, nejudėti ir nešaukti. Kai kam pasisekė mobiliuoju telefonu duoti pavojaus signalą, bet paskui užpuolikai šaudė į visus, kuriuos matė naudojant mobiliuosius telefonus. Tėvą Tha'er, kuris ir toliau aukojo šventąsias Mišias, užmušė prie altoriaus, vilkintį kunigiškus drabužius; taip pat buvo nužudytas jo brolis ir motina.

Apie žudynes neįmanoma apsakyti to, ką mums pasakojo žmonės. Buvo nužudyti netgi šaukiantys vaikai. Kai kurie žmonės pasislėpė zakristijoje užbarikaduodami duris, bet tada užpuolikai

užlipo ant bažnyčios terasos ir mėtė granatas per zakristijos langus, kurie buvo tame pačiame aukštyje.

Visa tai leidžia manyti, kad užpuolimas buvo gerai apgalvotas iš anksto ir kad jie turėjo pagalbą iš išorės, nes kaipgi jie būtų galėję užtverti kelią policijai (gatvėje į bažnyčią), žinoti praėjimą į terasą ir t. t. Jie taip pat šaudė į oro kondicionavimo aparatus, kad iš jų kylančios dujos uždusintų netoli jų esančius žmones.

Jie šaudė į Kryžių tyčiodamiesi ir šaukdami žmonėms: „Sakykite jam, kad jus išgelbėtų", jie taip pat kartojo maldos žodžius: „Allah akbar, la ilah illallah..." O prisiartinus kariuomenei, jie susisprogdino.

Tačiau kariuomenė ir pagalba atvyko tik po dviejų valandų, kaip ir pradėję skraidyti amerikiečių helikopteriai; kariuomenė nežinojo, ką tokioje situacijoje daryti. Ir kodėl jie taip ilgai neatvažiavo?

Viskas pasibaigė apie 10^{30}–11 valandą vakaro, tai tęsėsi per daug ilgai ir manome, kad daugelis mirė dėl nukraujavimo po sužeidimų.

Vėliau sužeistieji buvo nuvežti į įvairias ligonines, o mirusieji – į lavonines. Žmonės ėjo sužinoti, kas įvyko, ir sužinoti apie savo artimuosius, tačiau įeiti į bažnyčią buvo uždrausta. Tuomet jie ėjo iš vienos ligoninės į kitą, ieškodami savo artimųjų; mes matėme žmones, kurie ieškojo savo artimųjų iki 4 valandos ryto, kol pagaliau juos surado lavoninėje.

Kitą dieną buvo surengtos laidotuvės kaimyninėje chaldėjų bažnyčioje. Bažnyčia buvo sausakimša; tai buvo labai įspūdinga, 15 karstų buvo išrikiuota presbiterijoje. Kitos aukos laidojamos jų kaimuose ar atskirai, atsižvelgiant į situaciją.

Laidotuvėse dalyvavo visų krikščioniškų bendruomenių, taip pat vyriausybės atstovai, kalbėjo mūsų patriarchas, vyriausybės įgaliotinis ir vienuolis, islamo partijos vadas (Moammar el Hakim).

Malda buvo labai pagarbi ir be triukšmingų manifestacijų. Tėvas Saad, atsakingas už šią bažnyčią, padėjo žmonėms melstis prieš prasidedant liturgijai.

Du jauni kunigai buvo palaidoti po nusiaubta bažnyčia esančiose kapinėse; prieš laidojant karstai buvo įnešti į bažnyčią paskutiniam atsisveikinimui.

Iš pradžių mes nieko nežinojome apie aukas, nepažinojome jų asmeniškai, išskyrus tėvą Raphael, garbaus amžiaus kunigą; ėjome jo aplankyti ligoninėje, ėjome lankyti visų sužeistųjų, kurie ten buvo. Jų artimieji mus vedė iš vienos palatos į kitą, taip pat ligoninės darbuotojai mums pasakė, kurie buvo sužeistieji. Keista, kad tai buvo moterys arba jaunos mergaitės, sužeistos kulkomis, ne taip, kaip po sprogimo, kai nutraukiama ranka arba koja. Mes tiesiog buvome su jomis ir mažai kalbėjome, kalbėjo jos arba jų šeimos, kiekviena pasakojo, kaip tai įvyko. Kadangi užpuolimas įvyko per sekmadienio šventąsias Mišias, buvo užmuštų ar sužeistų tos pačios šeimos narių; kai kurie žuvo ar buvo sužeisti saugodami savo vaikus. Jiems pasakojant mes stebėjomės jų ramybe ir tikėjimu. Jautėme, kad tai žmonės, sugrįžę iš kito pasaulio ir kad dabar jiems niekas kitas nerūpi, kaip tik artimas susitikimas su Išganytoju; jie negalvojo apie nieką kitą, tik meldėsi, ir tai truko 5 valandas...

Penktadienio popietę kelių parapijų jaunuoliai atėjo padėti valyti ir švarinti bažnyčią, o kitą sekmadienį, lapkričio 7 dieną, visi sirų ir chaldėjų Bagdado kunigai, kurie buvo laisvi, aukojo šventąsias Mišias tuščioje ir nusiaubtoje bažnyčioje, prie paprasto stalo, esant mažam dalyvių skaičiui, nes apie šias šventąsias Mišias nebuvo iš anksto pranešta; mes taip pat nebuvome ten nuėjusios, nes nežinojome; tai labai jaudinanti valanda.

Jaučiamas tikėjimo sustiprėjimas ir apsisprendimas, ypač kunigų, pasiliekančių Bagdade, kurie sako: jie nori mus išvaryti ir išnaikinti, bet mes esame čia ir čia pasiliksime, per 14 amžių jūs negalėjote su mumis susidoroti. Irako krikščionių istorija yra ilga persekiojimų, kankinystės, išvaikytų ir išvarytų krikščionių istorija.

Prisimename psalmę: Daugiau kaip plaukų ant galvos turiu priešų (Ps 69, 5), bet ypač mąstome apie Jėzų, kentėjusį neapykantą be priežasties, nors ėjo darydamas gera. Baigiame šį laišką šauksmu trimečio vaiko, kuris matė, kaip užmušė jo tėvą ir kuris šaukė: gana! gana! Bet tuoj pat ir jis buvo užmuštas. Su savo tauta mes taip pat šaukiame: gana!

Jūsų seselės iš Bagdado Alice ir Martine

Alta Vendita Ilgalaikė instrukcija – Masonų planas sugriauti Katalikų Bažnyčią

„Mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose."

(Ef 6,12)

„Mūsų galutinis tikslas yra toks pat, kaip Voltero ir Prancūzų revoliucijos – galutinis katalikybės ir net pačios krikščioniškosios idėjos sugriovimas"

(Iš Alta Vendita Ilgalaikės instrukcijos)

„Vatikano II Susirinkimas yra Prancūzų revoliucija Bažnyčioje."
(Kardinolas Suenensas, karštas naujovių šalininkas, tuoj pat po Vatikano II Susirinkimo)

Mažai katalikų žino apie „Alta Vendita Ilgalaikę instrukciją"[1], slaptą dokumentą, parašytą XIX amžiaus pirmojoje pusėje, planingą projektą, kurio tikslas – sugriauti Katalikų Bažnyčią. Alta Vendita buvo aukščiausia ložė Carbonari [„Angliadegių"] organizacijoje – Italijos slaptojoje draugijoje, susijusioje su laisvąja masonerija, kurią, kaip ir masoneriją apskritai, pasmerkė Katalikų Bažnyčia[2]. Kunigas E. Cahillas savo knygoje „Freemasonry and the Anti-Christian Movement" teigia, kad Alta Vendita buvo „daugelio laikoma tuometiniu Europos masonerijos valdančiuoju centru"[3]. Karbonarai buvo aktyviausi Italijoje ir Prancūzijoje.

Savo knygoje „Atanazas ir mūsų laikų Bažnyčia" vyskupas Rudolfas Graberis pacitavo masoną, kuris skelbė, kad „[laisvosios

---

[1] Alta Vendita (kirtis ant i) yra nebevartojama itališkų žodžių alta vendetta („kilnusis, aukštasis kerštas") forma. Vysk. Rudolfas Graberis savo knygos Athanasius und die Kirche unserer Zeit, J. Kral, Abensberg, 1996, išnašoje Nr. 64 cituoja visą šio dokumento pavadinimą: „Istruzione permanente, Codice e guida pratica dei Prepositi all'alta massoneria" – „Ilgalaikė instrukcija, Kodeksas ir praktinis vadovas aukštosios masonerijos vadovams" – vert. past.

[2] The Catholic Encyclopedia, Vol. 3, New York, Encyclopedia Press, 1913, p. 330–331.

[3] Rev. E. Cahill, S. J., Freemasonry and the Anti-Christian Movement, Dublin, Gill, 1959, p. 101.

masonerijos] tikslas yra nebe sugriauti Bažnyčią, bet pasinaudoti ja, infiltruojantis į ją“ [1].

Kitaip tariant, kadangi masonerija negali visiškai sunaikinti Kristaus Bažnyčios, ji planuoja ne tik su šaknimis išrauti katalikybės įtaką visuomenei, bet taip pat panaudoti Bažnyčios struktūrą kaip įrankį „atsinaujinimui“, „progresui“ ir „švietimui“, kad įgyvendintų pačios masonerijos principus ir tikslus.

Bendrieji bruožai

Strategija, pateikiama Alta Vendita Ilgalaikėje instrukcijoje, yra tiesiog pritrenkianti savo įžūlumu ir klastingumu. Nuo pat pradžių dokumentas kalba apie procesą, kuriam įgyvendinti reikės dešimtmečių. Tie, kurie sudarė dokumentą, žinojo, kad jie neregės jo įgyvendinimo. Jie iškilmingai pradėjo darbą, kurį vykdys ateinančios inicijuotųjų į masoneriją kartos. Ilgalaikė instrukcija sako: „Mūsų eilėse karys miršta, bet kova vyksta toliau.“

Instrukcija kvietė platinti liberalias idėjas ir aksiomas visoje visuomenėje ir Katalikų Bažnyčios institucijų viduje tokiu būdu, kad pasauliečiai, klierikai ir prelatai metams bėgant būtų pamažu užvaldyti progresyvių principų.

Laikui bėgant šis nusistatymas turėjo tapti toks skvarbus, kad būtų įšventinami kunigai, konsekruojami vyskupai ir skiriami kardinolai, kurių mąstymas žengtų kartu su moderniuoju mąstymu, įsišaknijusiu Prancūzų revoliucijos Žmogaus teisių deklaracijoje ir kituose „1789 m. principuose“ (religijų lygybė, Bažnyčios ir valstybės atskyrimas, religinis pliuralizmas ir t. t.).

Galop iš taip mąstančių žmonių tarpo turėtų būti išrinktas popiežius, kuris vestų Bažnyčią „švietimo“ ir „atsinaujinimo“ keliu. Jie teigė, kad jų tikslas nėra pasodinti į šv. Petro sostą masoną. Tikslas – sukurti aplinką, kuri galų gale išugdytų popiežių ir hierarchiją, užvaldytus liberaliosios katalikybės idėjų ir vis dėlto tikinčius, kad jie tebėra ištikimi katalikai.

Tada šie katalikų vadovai nebesipriešintų moderniosioms revoliucijos idėjoms (kaip tai nuosekliai praktikoje darė popiežiai

---

[1] Yves Marsaudon, cituota: Dr. Rudolf Graber, Athanasius and the Church of our Time, Palmdale, CA, Christian Book Club, 1974, p. 39.

nuo pat 1789 iki 1958 – popiežiaus Pijaus XII mirties – smerkdavę tuos liberalius principus), bet įlydytų jas į Bažnyčią. Galutinis rezultatas būtų katalikų dvasininkija ir pasauliečiai, žygiuojantys po Švietimo[1] vėliava, bet vis tiek galvojantys, kad žengia po Apaštališkųjų raktų vėliava.

Slaptieji Alta Vendita dokumentai, kurie papuolė į popiežiaus Grigaliaus XVI rankas, buvo sukurti nuo 1820 iki 1846 m. Popiežiui Pijui IX paprašius, juos išleido Cretineau-Joly savo darbe „Romos Bažnyčia ir Revoliucija" [2].

Autoriui adresuota 1861 m. vasario 25 d. breve popiežius Pijus IX garantavo tų dokumentų autentiškumą, bet niekam neleido atskleisti tikrųjų Alta Vendita narių, įsitraukusių į tą korespondenciją, vardų.

Visas Alta Vendita Ilgalaikės instrukcijos tekstas taip pat yra įtrauktas į mons. George E. Dillono knygą „Grand Orient Freemasonry Unmasked" [„Didžiųjų Rytų" laisvoji masonerija, nuplėšus kaukę]. Kai popiežiui Leonui XIII buvo pristatytas mons. Dillono knygos egzempliorius, jam knyga padarė tokį įspūdį, kad jis įsakė jo paties lėšomis papildyti ir išleisti knygos versiją italų kalba[3].

„Mūsų galutinis tikslas yra toks pat, kaip ir Voltero bei Prancūzų revoliucijos – galutinis katalikybės ir net krikščioniškos idėjos sugriovimas. (...)

---

[1] „Švietimas" – vienas iš esminių masonerijos principų. Taip vadinamas visuomenės mąstymo keitimas pagal masoniškus principus, kad žmonės imtų pritarti, pvz., kovai su „prietarais", „ksenofobija", „netolerancija", t. y. tikėjimu. Kovos už tokį „švietimą" laikai (XVII–XVIII a.) vadinami Švietimo epocha. Masonerija bando sutelkti visas pagoniškas ir okultines jėgas prieš tikrąją Kristaus mokymo šviesą, ji pripažįsta, kad jų „šviesos" skleidėjas yra Lucifer (lot. „Šviesnešys"). Šį faktą pabrėžė prieš masonus pasisakę popiežiai ir šventieji (pvz., šv. Maksimilijonas Kolbė), jų tyrinėtojai (pvz., Vicomte de Poncins, L., Freemasonry and the Vatican, London, 1968; kun. Lomanas, J., Quo vadis modernioji Europa? Kaunas, 1932, antrasis leidimas – Laetitia, Kaunas, 2005) – vert. past.

[2] Cretineau-Joly, The Roman Church and Revolution, t. 2, orig. leid. 1859, perspausdintas Circle of the French Renaissance, Paris, 1976. Mons. Delassus vėl pateikė šiuos dokumentus savo darbe The Anti-Christian Conspiracy, Desclee de Brouwer, 1910, t. III, p. 1035–1092.

[3] Michael Davies, Pope John's Council, Kansas City, Angelus Press, 1992, p. 166.

Popiežius, kas jis bebūtų, niekada neįstos į slaptąsias draugijas; slaptosioms draugijoms reikia žengti žingsnį į Bažnyčią, siekiant užkariauti juos abu [popiežių ir Bažnyčią].

Darbas, kurio mes ruošiamės imtis, nėra dienos, mėnesio ar metų darbas; jis gali tęstis kelis metus, galbūt visą šimtmetį; bet mūsų eilėse karys miršta, o kova vyksta toliau.

Mes neketiname patraukti popiežių tarnauti mūsų reikalui ar padaryti jų mūsų principų neofitais, mūsų idėjų propaguotojais. Tai būtų kvaila svajonė. O jei įvykiai pasisuktų taip, kad, pavyzdžiui, kardinolai ar prelatai savo laisva valia ar netikėto atsitiktinumo dėka pažintų dalį mūsų paslapčių, tai visiškai nebūtų paskatinimas iškelti jų į Petro Sostą. Toks iškėlimas mus sužlugdytų. Vien tik ambicija vestų juos į atkritimą, valdžios keliami reikalavimai juos priverstų paaukoti mus. Tai, ko mes turime prašyti, tikėtis ir laukti, taip kaip žydai laukia Mesijo, yra popiežius, atitinkantis mūsų poreikius. (...)

Su juo mes žygiuosime į Bažnyčios šturmą saugiau negu su mūsų brolių pamfletais Prancūzijoje ir netgi negu su Anglijos auksu. Ar žinote, kodėl? Būtent dėl to, kad turint tai, mums nereikės nei Hanibalo acto[1]*, nei parako, nei mūsų ginklų, norint sukrėsti aukštą uolą, ant kurios Dievas pastatė savo Bažnyčią. Mums užteks įtraukti į šią taktinę gudrybę Petro įpėdinio mažąjį pirštelį, ir tas mažasis pirštelis bus tiek pat naudingas šiam kryžiaus žygiui, kaip visi krikščionijos Urbonai II-ieji ir šventieji Bernardai.*

Mes neabejojame, kad pasieksime šį aukščiausiąjį mūsų pastangų tikslą. Bet kada? Bet kaip? Nežinomasis dar nėra pasirodęs. Nepaisant to, niekas neturėtų mūsų nukreipti nuo užsibrėžto plano, bet priešingai – viskas turėtų krypti į tai, lyg jau rytoj sėkmė turėtų vainikuoti darbą, kurio planas dar tik apmestas. Šia instrukcija, kuri liks nuslėpta nuo naujai priimtųjų, mes norime duoti pareigūnams, vadovaujantiems aukščiausiajai Vente [Ložei], tam tikrų patarimų, kuriuos jie turėtų įteigti visiems broliams instrukcijos arba memorandumo forma. (...)

Taigi, kad užsitikrintume popiežių, atitinkantį norimus reikalavimus, pirmiausia iškyla uždavinys suformuoti šiam popiežiui

---

[1] Pasakojama, kad Hanibalas žygyje per Alpes panaudojo actą uoloms skaldyti - vert. past.

žmonių kartą, vertą viešpatavimo, apie kurį mes svajojame. Palikite senus ir brandaus amžiaus žmones nuošalyje; eikite į jaunimą ir, jeigu tai įmanoma, netgi pas vaikus. (...)

Jūs įsigudrinsite už mažą kainą pelnyti gerų katalikų ir grynų patriotų reputaciją. Ši reputacija suteiks mūsų doktrinoms galimybę įeiti į pačias jaunosios kunigijos gretas, taip pat giliai į vienuolynus. Po kelių metų ši jaunoji kunigija bus perėmusi visas funkcijas; jie sudarys valdovo tarybą, jie bus pašaukti išsirinkti pontifiką, kuris turės valdyti. Ir šis pontifikas, kaip daugumas jo laikų žmonių, būtinai bus daugiau ar mažiau pilnas [revoliucinių] itališkų ir humanitarinių principų, kuriuos mes ruošiamės paleisti cirkuliuoti. Tai yra mažas juodosios garstyčios grūdelis, kurį mes patikime žemei; bet teisingumo saulės šviesa išaugins jį į galingiausią jėgą, ir vieną gražią dieną jūs pamatysite, kokį gausų derlių atneš ši sėkla.

Kelyje, kurį mes tiesiame savo broliams, esama didelių kliūčių, kurias reikia įveikti, įvairiausių rūšių sunkumų, kuriuos reikia nugalėti. Jie nugalės visa tai savo patyrimu ir įžvalgumu; bet tikslas yra toks nuostabus, jog svarbu pakelti pavėjui visas bures, kad jį pasiektume. Jūs norite revoliucionizuoti Italiją? Pažvelkite į popiežių, kurio portretą mes ką tik nupiešėme. Jūs norite įtvirtinti išrinktųjų valdžią Babilono paleistuvės soste? Tuomet leiskite kunigijai žygiuoti po jūsų vėliava, visados tikint, kad jie žygiuoja po Apaštališkųjų raktų vėliava. Jūs norite išnaikinti paskutinį tironų ir prispaudėjų pėdsaką? Išdėstykite savo tinklus kaip Simonas Bar-Jona [apaštalas Petras], užmeskite juos zakristijose, seminarijose ir vienuolynuose, o ne jūros dugne. Ir jeigu jūs neskubėsite, mes pažadame jums laimikį, dar nuostabesnį negu jo laimikis. Žuvų žvejas tapo žmonių žveju; jūs turėsite draugų aplink Apaštalų Sostą. Jūs pamokslausite revoliuciją, apsirengusią tiara ir arnotu, žygiuojančią su kryžiumi ir vėliava, revoliuciją, kurią tereikės truputėlį paskatinti, kad užsiliepsnotų ugnis visose keturiose pasaulio šalyse.“ [1]

---

[1] Msgr. Delassus, The Anti-Christian Conspiracy, Paris, Desclee de Brouwer, 1910, t. III, p. 1035–1092. Visas „Alta Vendita Ilgalaikės instrukcijos“ tekstas taip pat yra publikuotas knygoje: Msgr. Dillon, Grand Orient Freemasonry Unmasked, Dublin, Gill, 1885; Palmdale, Calif., Christian Book Club, p. 51–56.

Interviu su mons. Domeniku Bartolučiu (*Domenico Bartolucci*), įvykęs likus metams iki jo paskyrimo kardinolu

Mons. Bartolučis, garsus muzikas, gyvena Mugelo (Mugello) miestelyje, Florencijos provincijoje. Jis yra Siksto koplyčios kapelmeisteris iki gyvos galvos, taip pat popiežiaus Benedikto XVI šalininkas, draugas ir bendradarbis. Interviu su 93-jų metų kardinolu pasirodė 2009 m. rugpjūčio 12 d. internetinėje svetainėje disputationes-theologicae.blogspot.com.

– Maestro, neseniai paskelbtas Motu proprio „*Summorum pontificum*“ įnešė šiek tiek šviežio oro į beviltišką liturginę būklę. Dabar ir Jūs galite aukoti „visų laikų Mišias“.

– Tiesą sakant, aš jas aukojau visuomet, nepertraukiamai, nuo to laiko, kai buvau įšventintas kunigu... Kita vertus, man būtų nepaprastai sunku celebruoti pagal naująjį ritualą, todėl aš to niekada ir nedariau.

– Mišios, kurios niekada nebuvo uždraustos, tiesa?

– Taip skamba Šventojo Tėvo žodžiai, nors dauguma žmonių dedasi jų nesuprantą ir daugelis praeityje tvirtino priešingai.

– Bet maestro, galbūt reikia sutikti su tuo, ką teigia niekinantys senąsias Mišias: esą jos nepritaikytos „aktyviam tikinčiųjų dalyvavimui“?

– Šiuo klausimu tenoriu pasakyti štai ką. Aš gerai prisimenu, kaip anksčiau liaudis dalyvaudavo liturgijoje – ir Romoje, Petro bazilikoje, ir kaime, pavyzdžiui, čia, Mugelo parapijos bažnyčioje, šiame nuostabiame krašte, kur anksčiau gyveno daug giliai tikinčių ir pamaldžių žmonių. Sekmadienį, per Vesperas, klebonui tereikėdavo užtraukti „*Deus, in adiutorium meum intende*“, ir jis galėdavo sėsti į sedilijas ir miegoti iki pat baigiamosios maldos. Valstiečiai vieni giedodavo psalmes, o šeimų tėvai vesdavo antifonas.

– Ar tai netiesioginė kritika, maestro, šiuolaikinio liturginio stiliaus atžvilgiu?

– Oi, nežinau, ar esate kada dalyvavęs šiuolaikinėse laidotuvėse ir girdėjęs visus tuos „Aleliuja“, visus tuos tuščius plepalus ir kvailas frazes. Kartais klausiu savęs, ar šie žmonės yra bent kartą skaitę Evangeliją. Pats mūsų Viešpats verkė dėl Lozoriaus mirties. Šiuo patetišku sentimentalumu niekam nerodoma pagarbos – net motinos skausmui. Norėčiau, kad jūs būtumėt matę, kaip anksčiau liaudis dalyvaudavo Mišiose už mirusiuosius, ir su kokiu rimtumu bei pagarba jie dainuodavo nuostabią ir kartu sukrečiančią „*Dies Irae*“.

– Argi šią reformą vykdė ne žmonės, kurie gerai žinojo, ką darą, ir kurie puikiai išmanė Romos Bažnyčios mokymą?

– Atsiprašau, bet reformą vykdė beširdžiai žmonės, beširdžiai, kartoju: beširdžiai! Aš juos pažinojau. O kalbant apie teologinį pasirengimą, tai kardinolas Ferdinandas Antonelis (*Ferdinando Antonelli*) man pats kartą yra prisipažinęs: „Kaip čia yra, kad mes formuojame liturgikos specialistus, kurie nieko neišmano apie teologiją?“

– Visiškai sutinkame su Jumis, monsinjore, bet ar ne tiesa, kad žmonės nelabai suprato...

– Brangūs draugai, ar skaitėte šv. Pauliaus žodžius: „Daug žinoti nėra būtina. Svarbu žinoti tai, kas reikalinga.“ Pažinimo reikia siekti saikingai. Jei toliau bus taip, kaip dabar, po kelerių metų manysime, kad perpratome transsubstanciaciją it kokią matematinę formulę. Tačiau nepamirškite, kad net kunigas negali visiškai suvokti šios paslapties!

– Kaipgi tuomet įvyko šis liturginis susiskaldymas?

– Daug ką lėmė užėjusi mada. Visi apie tai tik ir tekalbėjo, visi mėgino „atsinaujinti“, kiekvienas, pasidavęs sentimentalumui ir permainų troškimui, norėjo būti lyg mažas popiežius. O balsai, gynę dviejų tūkstantmečių senumo bažnytinę tradiciją, buvo sumaniai nutildyti. Pasirodė tam tikros rūšies „liaudies liturgija“... Kai pirmą kartą išgirdau tas dainas, prisiminiau savo seminarijos profesorių, kuris yra pasakęs: „Liturgija yra tai, ką kunigas perduoda liaudžiai.“ Ji nusileidžia iš Dievo, o ne kyla nuo žemės.

Reikia pripažinti, šis užterštas oras šiek tiek praretėjo. Jaunesnioji kunigų karta geresnė – bent taip atrodo – už senąją. Jie

nepasižymi tuo ideologiniu ikonoklastinio modernizmo įniršiu, jie turi daug gerų norų, tačiau jiems trūksta pasirengimo.

– Ką turite omenyje, maestro, sakydami, kad „jiems trūksta pasirengimo“?

– Tai reiškia, kad jiems reikia teisingo išsiugdymo! Aš kalbu apie struktūrą, kurią per šimtmečius subtiliai suformavo Bažnyčios išmintis. Jūs nesuprantate seminarijos svarbos – seminaristai realiai gyvena liturgija, jie bendruomeniškai išgyvena įvairius nustatytus bažnytinius laikus: Adventą, Gavėnią, Velykas, didžiąsias šventes. Visa tai yra teisingas ugdymasis, ir aš linkiu jums suprasti, koks jis svarbus!

Pasak tam tikros kvailos nuomonės, seminarija yra įstaiga, luošinanti kunigus ir seminaristus, nes esą jie gyvena ten vieni, atsiriboję nuo pasaulio ir nuo liaudies. Tai iliuzija, kurią sukūrė žmonės, panorėję sunaikinti senuosius kunigų formavimo turtus ir pakeisti juos tuštuma.

– Grįžkime prie Bažnyčios krizės. Visiems žinomas faktas, kad daugybė seminarijų yra uždaromos. Ar Jūs už grįžimą prie Tradicijos?

– Supraskite, ginti senąjį ritualą nereiškia būti senovės garbintoju. Reikia siekti „amžinų dalykų“. Neteisinga tradicines Mišias vadinti „popiežiaus Pijaus V Mišiomis“ arba „tridentinėmis Mišiomis“. Tai sukelia klaidingą įspūdį, esą jos priklauso tam tikram istoriniam laikotarpiui. Tai mūsų Mišios; romėniškos, visuotinės Mišios; galiojančios visur ir visuomet; laikomos viena kalba, nuo Okeanijos iki Arktikos. O dėl tęstinumo laike, aš norėčiau jums papasakoti vieną atsitikimą. Kartą su vienu vyskupu, kurio vardas man iškrito iš atminties, lankėmės vienoje nedidelėje bažnyčioje Mugelo miestelyje. Staiga gavome netikėtą žinią, kad mirė vienas iš mūsų „brolių“. Mudu nutarėme už mirusįjį kartu aukoti Mišias, bet radome tik senąjį Mišiolą. Tai pamatęs, vyskupas kategoriškai atsisakė celebruoti pagal šį ritualą. Šito aš niekada nepamiršiu. Kartoju, liturgijos tęstinumas – nesigilinant į atskiras detales – reiškia, kad ją galima švęsti ir šiandien, naudojant seną, apdulkėjusį Mišiolą, kuriuo prieš kelis šimtmečius naudojosi mūsų protėviai.

– Monsinjore, šiandien daug kalbama apie „reformos reformą", kuri pašalintų daugelį išdarkymų, atsiradusių 70-aisiais.

– Klausimas gana sudėtingas. Šiandien kiekvienam aišku, kad naujasis ritualas turi trūkumų. Popiežius ne kartą yra žodžiu ir raštu pabrėžęs, kad turime išsaugoti Bažnyčios paveldą. Vis dėlto privalome nepasiduoti pagundai imtis arogantiškų priemonių. Liturgija iš didžiosios „L" ateina pas mus iš šimtmečių glūdumos. Būtent ji yra matas, o ne ta menkavertė liturgija, kuri apima tiek daug kompromisų, kuri „liūdina Dievą ir linksmina priešą".

– Ką Jūs turite galvoje, maestro?

– Paimkime, pavyzdžiui, kad ir 70-ųjų naujoves. Ritminės dainos, kurios bažnyčiose buvo labai madingos 1968 metais, šiandien atrodo kaip archeologinės iškasenos. Atsisakydami antlaikiškumo ir pasiduodami laikmečio dvasiai, mes pasmerkiame save mados diktatūrai. Kalbant apie tai, man į galvą toptelėjo Didžiosios savaitės reforma, kuri buvo skubotai įvykdyta 50-aisiais, valdant pavargusiam ir nusikamavusiam Pijui XII. Po kelerių metų, popiežiumi tapus Jonui XXIII, kuris liturginiais klausimais buvo įsitikinęs ir pasiaukojantis tradicionalistas, mane pašaukė mons. Dantė (*Dante*), popiežiaus ceremonmeisteris, ir pavedė ateinančio Didžiojo penktadienio liturgijai paruošti giesmę „*Vexila Regis*". Aš pradžioje netekau žado ir tariau: „Bet juk ji uždrausta". „Tačiau popiežius to nori" – nuskambėjo atsakymas. Po kelerių valandų aš suruošiau repeticiją, ir mes su dideliu džiaugsmu giedojome tas pačias giesmes, kurioms Bažnyčia daugelį šimtmečių leisdavo tą dieną skambėti. Šiuo pavyzdžiu tenoriu pasakyti: jei atitolsime nuo liturginio konteksto, bus labai sunku užpildyti atsiradusią tuštumą. Ir tai visi pastebės – galite būti tuo tikri. Mes turime gerbti savo šimtmečių senumo liturgiją ir nepasiduoti pažangos manijai, kuri gali atnešti nepaprastai daug žalos.

– Maestro, kokį vaidmenį šiame procese vaidina muzika?

– Dėl daugelio priežasčių ji vaidina neįtikėtinai svarbų vaidmenį. Vadinamasis „cecilianizmas" (XIX a. pab. liturginės muzikos sąjūdis – *vert. past.*), kuriam be abejo reikėtų priskirti ir

Perozį, savo švelniais ir viliojamais skambesiais įvedė naują romantinį sentimentalizmą, kuris neturėjo nieko bendra su, pavyzdžiui, iškalbingu ir tvirtu Palestrinos raiškumu. Kelios ekstravagantiškos naujovės, kurias įvedė Solem (*Solesmes*) bendruomenė, puoselėjo susilpnintą choralą, kuris savo ruožtu buvo viduramžių pseudo-atnaujinimo aistros, tokios populiarios XIX a., vaisius.

Įsivaizdavimas, kad esą atsirado palanki proga atgaivinti archeologinį – muzikos ir liturgijos – stilių, iškasant jį iš praeities, kurią tariamai užgožė vadinamieji Tridento Susirinkimo „jaučio šimtmečiai“, yra archeologija, kuri neturi absoliučiai nieko bendra su tradicija, kuri nori atgaivinti tai, kas galbūt niekada neegzistavo ir kuri gali būti palyginama su kai kuriomis „pseudo-romantinėmis“ bažnyčiomis, kurios buvo restauruotos Violeto le Diuko (*Viollet le Duc*) stiliumi.

– Maestro, kodėl Jūs užsipuolate Solem muzikos stilių?

– Todėl, kad grigališkasis choralas yra modalus, o ne tonalus. Juo labiau jis ne ritmiškas, jis neturi nieko bendra su „viens du trys, viens du trys“. Blogai, jei paniekiname liaudies giedojimo katedrose būdą ir pakeičiame jį pseudo-vienuolišku bei dirbtiniu murmėjimu. Negalima viduramžiškos giesmės interpretuoti remiantis šiuolaikinėmis teorijomis, ją reikia giedoti taip, kaip ji buvo giedama anuomet. Žinoma, grigališkąjį choralą gali giedoti ir liaudis – giedoti galingai, išreikšdama savo tikėjimą. Solem niekada to nesuprato.

– Maestro, kiek toli šiandien pažengęs šventosios muzikos ir šventosios liturgijos atstatymo darbas?

– Negaliu paneigti, kad esama tam tikrų atsinaujinimo ženklų, tačiau aš vis dar regiu tam tikrą užsispyrusį aklumą, pamėgimą visko, kas vulgaru, netašyta, neskoninga ir teologiškai įžūlu. Prašau, neverskite manęs sakyti, ką aš galvoju apie gitaras ir *tarantela* (italų liaudies šokis – *vert. past.*) šokius Aukojimo metu. Svarbiausia problema vis dar lieka. Neklausykite, ką kalba tie, kurie nemyli Bažnyčios ir neklauso popiežiaus. Visuomet prisiminkite: geras gydytojas, norėdamas pagydyti ligonį, pirmiausia ištraukia pūlius iš žaizdos.

Vasario 20 d. prasidės 33 dienų pasiruošimas pasiaukojimui Švč. M. Marijai

Švč. M. Marija visuomet ypač traukė žmones. Jai jie skyrė bažnyčias ir meno kūrinius, Ją Bažnyčia visuomet garbino pamaldomis. Kiekvienas katalikas stengiasi rodyti Jai daugiau dėmesio ir meilės nei kitiems šventiesiems, nes žino, kad niekur negalės rasti geresnės pagalbos ištikus žemiškiems rūpesčiams ir vargams.

Ir taip yra neatsitiktinai. Visi jaučia, kad Tai, kuri yra Dievo Motina, pagimdžiusi mums Išganytoją, Dievas paskyrė ypatingą vaidmenį. Ji yra vartai, per kuriuos Jis atėjo į pasaulį, Ji yra Kristaus pagalbininkė išganymo darbe ir todėl dangaus ir žemės Karalienė ir visų malonių Tarpininkė.

Daug visų luomų žmonių, gavusių vieną iš brangiausių Dievo malonių, buvo ir yra pašaukti paaukoti Marijai, arba, tiksliau sakant, Jėzui per Mariją, visą savo gyvenimą. Jie nenori ieškoti sau naudos. Jie nori gyventi kaip Marijos nuosavybė, kad ir jie patys ir visi jų darbai priklausytų tik Jai ir per ją Jėzui. Iš Jos rankų jie priima pareigas ir kaip Marijos nuosavybė joms atlikti naudoja savo kūno ir sielos jėgas ir gebėjimus. Vadinasi, jie nenori tik laikinai, atlikdami tik vieną ar keletą darbų, Jai tarnauti ir tada vėl gyventi dėl savęs. Jie nori visiškai priklausyti Jai ir per Ją Jėzui.

Vienas iš tokių buvo šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas, ypatingas tokio pamaldumo mokytojas. Jis skatino visiškai pasiaukoti Marijai ir ryšį, kurį pagimdo toks pasiaukojimas, vadino „vergove iš meilės“. „Vergove“, kadangi iš to kylanti tarnystė yra absoliuti. Ji nėra priverstinė, bet atliekama iš meilės, todėl yra pilna laimės.

Toks pasiaukojimas ne varžo, bet tobulina tikrąją žmogaus laisvę bei aktyvumą ir duoda jam tokių jėgų, kokių jis anksčiau neturėjo. Ir kaip siela atsiduoda Marijai, taip ir Marija save atiduoda sielai, jai suteikdama motiniškos ir karališkos meilės ir galios. Taip per žmogų Marija tarnauja Jėzui žemėje, padarydama žmogų savo mylimu įrankiu vesti sielas pas Jėzų.

Pasiaukojimas persmelkia visą žmogų, todėl žmogus randa jėgų nugalėti egoizmui. Jis atstato žmogaus gyvenimo tikslą ir suteikia jo gyvenimui prasmę. Juk kiek žmonių kenčia, nematydami gyvenimo prasmės ir paskendę tuštybėse? Bet Marija pradeda vesti žmogų nauju keliu, apie kurį jis ankščiau negalvojo.

Patirtis mums rodo tai, ko žodžiais negalime iki galo išreikšti. Gilesnių paaiškinimų gaus tas, kuris pasiruoš pasiaukojimui Švč. M. Marijai pagal „Auksinės knygos“ aprašymą.

Tinkamiausia diena pasiaukojimui yra kovo 25-oji, Apreiškimo Švč. M. Marijai šventė, kai mes prisimename, kaip Dievo Sūnus per Mariją atėjo į pasaulį ir tapo žmogumi. „Auksinėje knygoje“ aprašytas pasiruošimas (p. 229) prasidės vasario 20 d. ir tęsis 33 dienas. Liepos mėn. 25–30 d. Šv. Kazimiero priorate vyks rekolekcijos šia tema.

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Liudviką M. Grinjoną de Monforą

liepos 25-30 d.

Dalyvavimo šiose rekolekcijose sąlyga yra žinojimas apie tobulą pamaldumą Švč. M. Marijai (plg. *„Auksinė knyga“*). Idealu būtų dalyvauti tiems, kurie jau dalyvavo šv. Ignaco rekolekcijose.

Rekolekcijos vyks šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Jos prasidės pirmadienį, 15.30 val. (prašome atvykti ne vėliau kaip iki 15.00 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 11 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 250 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:

tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Ignacą

moterims: kovo 7–12 d. ir liepos 11–16 d.
vyrams: kovo 14–19 d. ir rugpjūčio 22–27 d.

Penkios dienos tam, kas svarbiausia gyvenime

Koks mano gyvenimo tikslas? – Kaip išgelbėti savo sielą? – Kaip atlikti gerą gyvenimo išpažintį? – Kaip tvarkyti savo gyvenimą pagal šį tikslą? – Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? – Kaip giliau pažinti tikėjimą? – Kokia mano vieta bažnyčioje? – Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Šv. Ignaco rekolekcijos ypač šiandien yra nepaprastai aktualios!

„... Realiai gyvenu gerai, o kitų akimis net ypač gerai. Tačiau nuolatinis dvasinis chaosas kankino dieną ir naktį. Blaškymasis turėjo įtakos mano fizinei ir dvasinei sveikatai. Nuolat vargino begalės darbų, pareigų, ir nuolatinis ateities planavimas bei koregavimas. Jaučiausi pavargusi, liūdna, su tuštuma širdyje bei nuolat kankinančia beprasmio gyvenimo vizija.
Užteko vienos savaitės rekolekcijų, kad ridenimąsi žemyn, savo noru, sustabdyčiau ir atrasčiau vieną gyvenimo tikslą bei nukreipčiau savo planus jam pasiekti. Chaosas išnyko kaip dūmas, nes supratau, kad gyvenau turėdama daug tikslų ir begales griūvančių nerealių planų. Rekolekcijų metu pagaliau atradau save ir pajutau ramybę. Pradėjau rūpintis ne savo išore, o vidumi. Šitaip gyventi daug sunkiau, turi būti sau teisingas, negali savęs apgaudinėti, o situacijas ir galimybes vertinti realiai. Įsivaizdavimo principas čia netinka. Nuolat turi klausti savęs: kodėl, kam to reikia ir kas iš to bus. Ačiū Dievui, pagaliau supratau, kas ta puikybė, ir jai atėjo galas...“

Iš rekolekcijų rugpjūčio mėn. 2010

Šios rekolekcijos vyks šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Jos prasidės pirmadienį, 12.00 val. (prašome atvykti ne vėliau kaip iki 11.30 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 9.00 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 250 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:

tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Tėvas Emanuelis – TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę“ – „MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ – Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis – PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre – ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas – QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?
Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais
Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA
XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS – Katalikų maldos ir giesmės
Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS" – su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios magisteriumo tekstais.
Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga: Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga: Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

NETRUKUS PASIRODYS:

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Petras Aleksa „Dievas ir žmogus. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti“, 2011 m. „Laetitia“, kietas viršelis, 668 psl. Kaina 50 Lt.

Didžiausias išsamus „ikivatikaninis“ katekizmas lietuvių kalba su abėcėline dalykine rodykle. Pirmą kartą išspausdintas Romoje 1952 m. Veikalą bendromis pastangomis ruošė du Vilkaviškio kunigų seminarijos profesoriai: prel. dr. Feliksas Bartkus ir kan. dr. Petras Aleksa, kartu su daugeliu kitų tautiečių patekę tremtin. Lietuvoje išleidžiamas pirmą kartą. Katekizmas nėra sudėtingas – jis buvo skirtas ne dvasininkams, o pasauliečiams religijos mokytojams; dėl skaidraus turinio, paprastos ir suprantamos kalbos jį lengva skaityti. Šis tikėjimo vadovas apima ne tik daugelį religinio gyvenimo aspektų, bet ir nemažai šiuolaikinių dorovinių problemų, todėl jis nepaprastai aktualus ir šiandien. Tai žmogaus vadovas kelyje į Dievą ir į tikrąją laimę.

Planuojame išleisti:

Iš serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“:

IV knyga: „Modernizmas“

V knyga: „Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“
Serija bus tęsiama.

Siūlome įsigyti arba užsisakyti šias knygas Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

Liturginis kalendorius

Sausis

Sausio 1 Š – Viešpaties Gimimo oktava (Naujieji metai) – I klasė. *Privaloma šventė. – Nek. Marijos Širdies šeštadienis.*
Sausio 2 S – Švč. Jėzaus Vardas – II klasė.
Sausio 3 Pr – Eilinė diena.
Sausio 4 A – Eilinė diena.
Sausio 5 T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Telesforo, pop. ir kank., min.
Sausio 6 K – Viešpaties Apsireiškimas (Epifanija, Trys Karaliai) – I klasė. *Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė. – Kunigų ketvirtadienis.*
Sausio 7 P – Eilinė diena – IV klasė. – *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
Sausio 8 Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
Sausio 9 S – I sekmadienis po Epifanijos, šv. Šeima – Jėzus, Marija ir Juozapas – II klasė.
Sausio 10 Pr – Eilinė diena – IV klasė.
Sausio 11 A – Eilinė diena – IV klasė.
Sausio 12 T – Eilinė diena – IV klasė.
Sausio 13 K – Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Krikšto min. – II klasė.
Sausio 14 P – Šv. Hiliaras, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Felikso, kun. ir kank., min.
Sausio 15 Š – Šv. Paulius, pirm. atsisk., išp. – III klasė; šv. Mauro min.
Sausio 16 S – II sekmadienis po Epifanijos – II klasė.
Sausio 17 Pr – Šv. Antanas, abatas – III klasė.
Sausio 18 A – Šv. Priskos, merg. ir kank. min.
Prasideda maldų už krikščionių vienybę aštuondienis.
Sausio 19 T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Marijaus, Mortos, Audifakso ir Abakumo, kankinių, min.; šv. karaliaus Kanuto, kank., min.
Sausio 20 K – Šv. Fabijonas, pop., ir Sebastijonas, kankiniai – III klasė.
Sausio 21 P – Šv. Agnietė, merg. ir kank. – III klasė.
Sausio 22 Š – Šv. Vincentas ir Anastazas, kankiniai – III klasė.
Sausio 23 S – III sekmadienis po Epifanijos – II klasė.
Sausio 24 Pr – Šv. Timotiejus, vysk. ir kank. – III klasė.
Sausio 25 A – Šv. apaštalo Pauliaus atsivertimas – III klasė.
Sausio 26 T – Šv. Polikarpas, vysk. ir kank. – III klasė.
Sausio 27 K – Šv. Jonas Auksaburnis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
Sausio 28 P – Šv. Petras Nolaskas, išp. – III klasė; šv. Agnietės, merg. ir kank., antrasis min.
Sausio 29 Š – Šv. Pranciškus Salezas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
Sausio 30 S – IV sekmadienis po Epifanijos – II klasė.
Sausio 31 Pr – Šv. Jonas Boskas, išp. – III klasė.

Vasaris

Vasario 1 A – Šv. Ignotas Antiochietis, vysk. ir kank. – III klasė.
Vasario 2 T – Švč. M. Marijos Apsivalymas (Grabnyčios) – II klasė.
Vasario 3 K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Blažiejaus, vysk. ir kank., min.
Kunigų ketvirtadienis.
Vasario 4 P – Šv. Andriejus Korsinis, vysk. ir išp. – III klasė.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
Vasario 5 Š – Šv. Agota, merg. ir kank. – III klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
Vasario 6 S – V sekmadienis po Epifanijos – II klasė.
Vasario 7 Pr – Šv. Romualdas, abatas – III klasė.
Vasario 8 A – Šv. Jonas Matietis, išp. – III klasė.
Vasario 9 T – Šv. Kirilas Aleksandrietis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Apolonijos, merg. ir kank., min.
Vasario 10 K – Šv. Skolastika, merg. – III klasė.
Vasario 11 P – Nek. Mergelės Marijos Apsireiškimas (Lurdo Marija) – III klasė.
Vasario 12 Š – Šv. Septyni Švč. M. Marijos Tarnų Ordino Steigėjai, išp. – III klasė.
Vasario 13 S – VI sekmadienis po Epifanijos – II klasė.
Vasario 14 Pr – Eilinė diena – IV klasė; šv. Valentino, kun. ir kank., minėjimas.
Vasario 15 A – Šv. Faustino ir Jovitos, kankinių, min.
Vasario 16 T – Eilinė diena – IV klasė.
Vasario 17 K – Eilinė diena – IV klasė.
Vasario 18 P – Šv. Simeono, vysk. ir kank., min.
Vasario 19 Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
Vasario 20 S – Septuagezimos sekmadienis – II klasė.
Vasario 21 Pr – Eilinė diena.
Vasario 22 A – Šv. apaštalo Petro Sosto – II klasė; šv. ap. Pauliaus ir eilinės dienos min.
Katedros aplankymas – vis. atl.
Vasario 23 T – Šv. Petras Damijanis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
Vasario 24 K – Šv. Motiejus, apaštalas – II klasė.
Vasario 25 P – Eilinė diena – III klasė.
Vasario 26 Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
Vasario 27 S – Seksagezimos sekmadienis – II klasė.
Vasario 28 Pr – Šv. Sopulingosios Mergelės Gabrielius, išp. – III klasė.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V: 7.15 Šv. Mišios* / 17.15 rožančius (IV: 17.00 Švč. Sakramento adoracija) / 18.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Galimybė atlikti išpažintį iki rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Prašome atkreipti dėmesį, kad nuo lapkričio 1 d. vakarinės pamaldos prasideda 1 valanda anksčiau.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Šiuo metu vyksta statybiniai darbai. Dėl Mišių sekmadieniais prašome pasiteirauti iš anksto.

Galimybė susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų: 8–618–12953.

Paremkite katalikų Tradiciją Lietuvoje!

Mūsų veiklos ateitis Lietuvoje priklauso ir nuo Jūsų pagalbos. Pagal Lietuvos Respublikos įstatymus, gyventojai turi teisę pervesti iki 2 proc. pajamų mokesčio sumos Lietuvos vienetams, turintiems teisę gauti paramą. Jūs galite be jokių papildomų išlaidų paremti mūsų veiklas, skirdami mums dalį mokesčių.

Tai galite padaryti keliais būdais:

1. Užpildykite šiame Aplinkraštyje prisegtą prašymo formą (įrašykite savo vardą, pavardę, asmens kodą ir pasirašykite) ir pristatykite į savo apskrities VMI (valstybinės mokesčių inspekcijos) skyrių.
2. Nuvykę į savo apskrities VMI skyrių, patys užpildykite FR0512 formą.
3. Paprašykite savo darbovietės buhalterės, kad ji užpildytų ir išsiųstų FR0512 formą.
4. Užpildykite ir išsiųskite FR0512 formą internetu. Kaip tai padaryti, sužinosite apsilankę VMI svetainėje www.vmi.lt (Žr. El. paslaugos→El. deklaravimas).

Mūsų rekvizitai:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas
Įmonės kodas: 192021983
Sąskaitos numeris: LT71 7044 0600 0115 1180
AB SEB bankas

Mums labai reikia Jūsų paramos. Teatlygina Dievas!

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel./Faks: (8–37) 749563
Tel: (8–37) 345357
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos SEB banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a.s.: LT71 7044 0600 0115 1180 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a.s.: LT17 7044 0600 0100 9465 (knygoms)